

Nr 209.

Av herr **Petersson, Knut**, och herr **Ericsson, Carl Eric**, om
*visst tillägg till övergångsstadgandet i lagen med
vissa bestämmelser om arbetsförmedling.*

Med lagen den 18 april 1935 med vissa bestämmelser om arbetsförmedling upphävdes kungörelsen den 5 maj 1916 angående kommissionärer för anskaffande av arbetsanställning. I övergångsbestämmelserna stadgas, att den som vid lagens ikraftträdande mot ersättning i behörig ordning bedriver arbetsförmedling, efter ansökan hos socialstyrelsen före den 1 februari 1936 kan erhålla tillstånd att fortsätta verksamheten, dock längst till den 31 december 1939. Beträffande vissa yrkesgrupper, som Konungen bestämmer, äger socialstyrelsen för tiden därefter till den 1 januari 1950, dock högst för ett år i sänder, under vissa villkor bevilja förlängning av tillståndet.

Lagen ansågs emellertid i sin ursprungliga lydelse icke tillämplig å sådan verksamhet för arbetsanskaffning, där utövaren av verksamheten hos sig anställde de arbetssökande och i övrigt gentemot myndigheter, allmänheten och de anställda iakttog alla en arbetsgivare åliggande förpliktelser.

På socialstyrelsens initiativ tillkom därför den 30 april 1942 en tilläggsbestämmelse till 1 § i lagen, varigenom begreppet arbetsförmedling utvidgades. Bestämmelsen trädde i kraft den 1 maj samma år.

Då lagens tillämpningsområde sålunda utvidgades, företogs emellertid intet tillägg till övergångsbestämmelserna för möjliggörande av en successiv avveckling av de företag, som komme att drabbas av den nya bestämmelsen.

Det var övervägande humanitära skäl, som vid tillkomsten av 1935 års lag talade för, att den som försörjde sig på privat arbetsförmedling skulle få en relativt lång övergångstid för att avveckla sin verksamhet.

Det finnes ingen anledning, varför av samma skäl icke jämväl den näringsidkare, som på grund av utvidgningen av lagens tillämpningsområde tvingas upphöra med sin verksamhet, gäves en motsvarande respittid.

Vilka verksamhetsformer som skola omfattas av 1942 års tilläggsbestämmelse kan ännu icke slutgiltigt anses fastställt av domstolarna. För närvarande har ett mål mot åtta s. k. hemhjälpsbyråer i Göteborg bragts under högsta domstolens prövning. För den händelse högsta domstolen skulle finna nämnda byråers verksamhet falla inom lagens tillämpnings-

område, får man ett exempel på de hårda konsekvenserna av att någon övergångstid icke medgivits utöfaren av sådan verksamhet, som drabbas av 1942 års tilläggsbestämmelse. Nämnda byråer hava sedan 8—19 år förskaffat sig ett gott anseende i staden och blivit så mycket anlitade, att man kan tala om att de fyllt ett verkligt behov. De effektuera tillsammans genomsnittligen mer än fem gånger så många beställningar årligen som den offentliga arbetsförmedlingens hemhjälpcentral. De hava en *fast* kundkrets, representerande ca 3 000 hushåll. Innehavarna äro äldre damer, av vilka de flesta för sin försörjning äro helt beroende av denna verksamhet och praktiskt taget icke hava någon möjlighet att skaffa sig utkomst på annat sätt.

Vi få hemställa,

att riksdagen för sin del måtte besluta att till övergångsstadgandet i lagen den 18 april 1935 med vissa bestämmelser om arbetsförmedling fogas en bestämmelse av innehåll, att socialstyrelsen under villkor, som i övrigt föreskrives i nämnda stadgande, äger meddela tillstånd till verksamhetens fortsättande intill den 1 januari 1950 på ansökan av den som vid ikraftträdande av 1 § 2 stycket i lagen bedriver sådan verksamhet, som där avses, inom någon av de yrkesgrupper, varå övergångsstadgandet enligt Konungens bestämmande skall vara tillämpligt.

Stockholm den 22 januari 1944.

Knut Petersson.

Eric Ericsson.